

GHERON IOSIF ISIHASTUL

28 august

Sfințita slujbă a preacuviosului părintelui nostru Iosif a fost alcătuită cu osteneală de către monahul Iosif din sfințita lui sinodie, din evlavia și multa dragoste, și, de bună seamă, recunoștința adevăraților ucenici față de dascălul și părintele lor duhovnicesc.

Și se cuprinde în ea, pe cât a fost cu puțință, adevărata petrecere și viață duhovnicească și iubitoare de Dumnezeu a pururea pomenitului nostru părinte, fără vreo exagerare sau închipuire, ci potrivit adevărului, așa cum am văzut și am auzit cât timp am viețuit și am petrecut împreună cu el până la apusul vieții lui.

Tălmăcită pe românește de pr. Marcel Hanches

Vecernie

La „Doamne strigat-am” Glas 1

Ale cuviosului, patru, același glas:

O, uimitoare minune! Răsărit-ai ca o stea în vremurile de pe urmă, luminând ticăloșia zilelor de azi; și învățând cum că Hristos acum și în veci același este, îi scoli pe cei nepăsători, care aminte iau la sârguința ta ce iubitoare de osteneală. Slavă monahilor te-ai arătat, Părinte-al nostru, Iosife, și, veselindu-te, te bucuri împreună cu cetele celor drepti.

O, dorul tău cel iubitor de Dumnezeu, de trei ori fericite Iosif, și a ta dragoste de osteneală, și cea spre Dumnezeu iubire și spre cel de aproape-al tău, și sărăcia cea duhovnicească! Căci vărsând ale umilinței curgeri, petrecut-ai viața neștiut, în liniștire multă; și-acum odihnești-având în locurile celor blânzi, te bucuri de răsplata multelor tale lupte.

O, pronia Ta cea împreună-pătimitoare, Mântuitorul meu, Iisuse! Căci n-ai lăsat ce e al Tău în întunericul vremilor de acum; ci ridicat-ai, ca și mai-nainte, pe robii Tăi ce Te cinstesc curat, pe cei cu bună inimă și credincioși, dumnezeieștii voi să îi urmeze și pentru-a Ta dragoste să rabde toate; și pe aceștia i-ai învrednicit de-mpărăția Ta cea nestrucată.

Laud cu cântări a tale osteneli și multă sârguința ta, preablândule Părinte, râvna-ți cea către Dumnezeu și lepădarea cea de sine, și rugăciunea cea cu priveghere, prin care pândirile vrăjmașilor ai alungat și luările în răs a celor ce viața ta de Dumnezeu cugetătoare nu o plac. Dar scopul râvnei tale s-a-implinit și ai intrat cu vrednicie în a Domnului tău bucurie.

Slavă... Și acum..., glas 6

Părinte cuvioase, cu toată sârguința ai urmat Domnului, Care pe tine te-a chemat; căci ascultând de glasul Lui, de ale vieții pricini mincinoase nu te-ai poticnit, ci, toate cu înțelepciune iconomisind, ai ridicat pe umerii tăi crucea și

nicidecum `napoi nu te-ai întors; și încălzindu-te la inimă cu-mbelșugarea harului, cu dragoste de osteneală ți-ai petrecut viața; pentru aceea, de la Domnul învrednicit fiind de multe sprijiniri, ai mers `nainte totdeauna, plângând și viețuind de unul singur. Ci împreună-preapătimitorul Părinte, care, pentru viața ce va să fie, nimic poftit-ai pe pământ, pe ucenicii tăi îi pomenește, că [viața veșnică] o ai, și cu-ale tale rugăciuni ne izbăvește de ale celor ce-mpotriva noastră cugetă sminteli.

Vohod..., Prochimenul zilei...,

Paremii:

De la Înțelepciunea lui Solomon citire:

Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu și nu se va atinge de ele chin. Părut-au în ochii celor fără de minte că au murit, și păgubire a fost socotită ieșirea lor, și plecarea de la noi, sfârâmare. Dar ei sunt în pace. Căci chiar dacă în ochii oamenilor au fost chinuiți, nădejdea lor este plină de nemurire. Și puțin fiind pedepsiți, mari bunătăți li se vor face. Că Dumnezeu i-a încercat și i-a aflat vrednici de El. Ca pe aur în topitoare i-a curățit și ca pe jertfă de ardere de tot i-a primit. Și în vremea cercetării lor vor străluci și ca scânteile în miriște vor alerga. Judeca-vor neamuri și vor stăpâni popoare, și Domnul va împărăți peste ei în veci. Cei ce se încred într-Însul pricepe-vor adevărul, și credincioșii în dragoste vor rămâne la El; că har și milă sunt întru cuvioșii Lui și cercetare întru aleșii Lui.

De la Înțelepciunea lui Solomon citire:

Dreptii în veac vor fi vii și întru Domnul plata lor, și purtarea lor de grijă la Cel Preaînalt. Pentru aceea, lua-vor împărătesc însemnul bunei cuviințe și diadema frumuseții din mâna Domnului; căci cu dreapta Lui îi va acoperi și cu brațul îi va ocroti. Lua-va drept arme râvna Sa și va înarma zidirea spre apărarea de vrăjmași. Îmbrăca-va dreptatea ca o platoșă; și coif va pune împrejur judecata nefățarnică. Lua-va cuvioșia ca pavăză nebiruită; ascuți-va mânia cea tăioasă drept sabie; lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără de minte. Merge-vor bine țintite săgețile fulgerelor și ca dintr-un arc al norilor bine încordat vor țâșni spre țintă; și din praștie va fi azvârlită grindină plină de mânie. Mânia-se-va împotriva lor apa mării și râurile îi vor acoperi fără cruțare; împotriva lor va sta duhul puterii și ca viforul îi va risipi, și nelegiuirea va pustii tot pământul, și facerea de rău va sfărâma scaunele celor puternici. Auziți, așadar, împărați, și înțelegeți; învățați-vă, judecători ai marginilor pământului; luați în urechi, cei ce stăpâniți mulțimea și vă lăudați cu mulțimi de neamuri; că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea, și puterea de la Cel Preaînalt.

De la Înțelepciunea lui Solomon citire :

Dreptul, dacă ajunge să se sfârșească, întru odihnă va fi. Căci bătrânețe cinstită nu este cea de mulți ani, nici nu se măsoară cu numărul anilor. Ci

chibzuința este pentru oameni căruntețe, și vârsta bătrâneții este viața nespurcată. Bineplăcut lui Dumnezeu fiind, a fost iubit; și viețuind între păcătoși, a fost mutat; răpit a fost ca nu cumva răutatea să schimbe priceperea lui sau vicleșugul să înșele sufletul lui. Căci vraja răutății întunecă cele bune, și nestatornicia poftei surpă mintea cea fără de răutate. Desăvârșindu-se, în puțină vreme a împlinit ani îndelungați; căci plăcut era Domnului sufletul lui; pentru aceea a ieșit degrabă din mijlocul răutății. Iar popoarele au văzut și nu au înțeles, nici nu au pus în minte una ca aceasta; că har și milă este întru cuviosii Lui și cercetare întru cei aleși ai Lui.

Litie

Cele ale cuviosului

Glas 1

Cinstită pomenirea ta cea vrednică de laude, copiii tăi ce suntem adunați, cu laude o cinstim. Căci cu viața ta și cuvioasa ta petrecere ai luminat ca o preastrălucită stea, dând în vileag deșertăciunea relei credințe și a înșelării. Căci de dumnezeiescul har nu ale vremilor sfârșituri, ci împuținarea așezării dinlăuntru ne desparte; dar tu n-ai fost furat de delăsare, preaevlaviosule între Părinți, pentru aceea te desfeți acum cu vrednicie de-ale tale osteneli și dai cererile celor ce te roagă cu credință.

Același glas

Cine căldura râvnei tale va povesti, preablândule Părinte? Căci ușurare nu ai dat vieții tale celei multostenitoare, nici de lacrimi nu te-ai depărtat, privind la judecată; pentru aceea, toată viața ta în liniște trecut-a, plină de dragoste și împreună pătimire. Iară răbdarea ta cine va spune? Că ți-ai purtat crucea pân' la sfârșit, rău pătimind în osteneli și neputințe pân' la apusul vieții tale. Ci, purtătorule de Dumnezeu, Părinte-al nostru, care de răsplătirile-ostenelilor te desfătezi, adu-ți aminte și de cei ce fericită adormirea ta o laudăm.

Același glas

Când, fericite, te rugai și, lăcrimând, ți-ai ațintit privirea la bisericuța Preacuratei, venit-a harul Duhului ca și o rază peste tine și minunat te-a preschimbat, dându-ți ca răsplătire al rugăciunii har după dorirea ta. Pentru aceea, nu ai încetat, în toată viața ta, singur să fii, să priveghezi și să te rogi; ci de aceleași și pe noi ne împărtășește cu ale tale rugăciuni, împreună preapătimitorulule Părinte, ca unul ce ai îndrăzneală la Domnul, Cea Ce te-a luminat.

Glas 2

Când, ostenindu-te, Părinte, la capătul puterilor ajuns-ai, fiind strâmtorat de feluritele ispite, atunci, căzând Fecioarei înainte, la dânsa cu credință ai privit; pentru aceea, și-al Ei glas l-ai auzit, și ai văzut, pe cât ți-a fost puțința, al ei chip

mai presus de soare [luminat], și către ea, care grăia cu tine, nădejdea ai avut. Deci, pe Aceea roagă-o, Părinte, să poarte grijă și de noi în vremea vieții-acestea strâmtorate, iar sufletele noastre să le slobozească, în ziua judecării, de vinovăție.

Slavă... Și acum..., **glas 5**

Praznic cu totul lăudat și zi de bucurie astăzi a răsărit; Sfântule Munte, veselește-te și saltă, că odrăslit-a din a tale sânuri, ca un răsad pururea înflorit al nemuririi, Iosif cel lăudat. Ceata monahilor este cinstită și Biserica este slăvită, fiind îmbrăcată-n ale fiilor ei semne de biruință. Căci fericitul cu adevărat, de frica Domnului fiind aprins, nu delăsării s-a dedat, ci cu iubire de-osteneală talantul sporind, învrednicitu-s-a de un glas ce l-a poftit și împreună [cu acela] cu îndrăzneală la Stăpânul a intrat, unde e glasul cel curat al celor ce prăznuiesc, și mijlocește către Domnul pentru cei ce al său sprijin de mântuire-l cer.

La Stichoavnă

Glas 1

Podobie: Ceea ce ești bucuria cetelor cerești...

În luminatele corturi ale cuvioșilor acum sălășluiești, de Dumnezeu cugetătorule Părinte-al nostru, pe care de aici doritu-le-ai, și întru toată râvna te-ai rugat cu lacrimi, și somn genelor tale nu ai dat și nicidecum odihnă trupului, până viața ta lăsat-ai.

Stih: *Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui.*

Deși te-ai despărțit de lume, dar nu-ncetezi la Domnul rugăciuni și mijlociri a ridica, să mântuiască din primejdii sufletele noastre, și pace Bisericii să se dăruiască, și să opreasc-ale vrăjmașului sminteli care se înmulțesc.

Stih: *Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte.*

Rugămu-ne purtării tale de grijă cea împreun-pătimitoare, Părinte, prin care ne-ai păzit pe noi cu dragostea ta caldă; căci ai făgăduit ca cei ce pururea-ți sunt ucenici, cu tine împreun' să fie în slava ta viitoare de la Dumnezeu, pe care ai gătit-o cu ale tale osteneli.

Slavă... Și acum..., **glas 2**

Praznicul strălucit al pomenirii tale purtătoare de lumină, Părinte-al nostru Iosife, împodobește greaua apăsare a zilelor de azi. Căci după cum o lumânare luminează-n loc întunecat, așa povestirea isprăvilor tale a veselit sufletele iubitorilor de Hristos și a întărit vloga iubitorilor de osteneală și râvna celor ușuratici deșteptat-a. Și astfel tuturor prilej spre mântuire s-a făcut și spre

slavoslovirea lui Hristos, al nostru Dumnezeu, pe Care roagă-L, curățire și mare milă, celor care te cinstesc să dăruiască.

Acum slobozește..., Sfinte Dumnezeule...

Tropar..., Glas 4

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi...

Odrasla Athosului și a monahilor podoabă, în rândul cel dintâi al nevoinței luptător și liman al liniștirii te-ai arătat, Părinte-al nostru; prin viețuirea ta ne-ai arătat chipurile de-a lucra a harului, și cu-a ta rugăciune mântuit-ai pe cei ce cu credință ți-au cerut. Pentru aceea, mijlocește către Domnul, Iosife preacuvioase.

Altul, același glas

Prin nevoință, mai întâi, strunind cugetul trupesc, din cele pământești mintea ți-ai înălțat, Părinte-al nostru Cuvioase. Cunoscute-ai prin vedere cetele celor mântuiți, arătat-ai celor ce doreau cărarea mântuirii; pentru aceea, mântuiește și pe cei care cinstesc acum pomenirea ta.

Utrenie

După prima catismă, Sedealna, glas 3

Podobie: De Frumusețea...

Cu strălucirile Duhului cele mai presus de soare te-ai luminat, Părinte, și cugetul trupului ai omorât și toată dulcea pătimire, și cu fapta ai iubit pe Dumnezeu și pe aproapele, purtându-te cu împreună pătimire cu cei ce pururea te roagă; pentru aceea, în pământul celor blânzi te veselești, luându-ți răsplata ostenelilor.

Slavă... Și acum..., **aceeași**

După catisma a doua, Sedealna, glas 8

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Împreună pătimitor și milostiv și înfrânat, smerit și fără de agoniseală isihast prin viețuire te-ai făcut, cu totul fericite Iosife, căci depărtat-ai mintea de grija cea multă, și rugăciunii-n întregime întreg pe tine te-ai dedat; pentru aceea, de la țintă nu te-ai abătut, Părinte, și ale tale spice le ridici, pe care semănatu-le-ai plângând cu dragoste de osteneală în viața ta. Mijlocește la Hristos Dumnezeu iertare de greșale să se dăruiască celor ce cu dorire a ta cuvioasă pomenire prăznuiesc.

Slavă ... Și acum..., **aceeași**

După polieleu, Sedealna, glas 4

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Supusu-te-ai lui Dumnezeu cu toată inima și râvna, și deopotrivă ai supus patimile și pe demoni, înțelepte, prin sprijinul dat ție de la Dumnezeu; căci prin mult plâns și liniște desăvârșindu-te, mintea ți-ai curățit cu strălucirile Mângâietorului, și luminat fiind de Duhul, a celor mântuiți sălașuri ai văzut. Cu ale tale mijlociri, Părinte, în ele-a locui învrednicește și pe noi.

Slavă... Și acum..., **aceeași**

Antifonul I al glasului 4

Prochimen: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui.

Stih: *Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă.*

Toată suflarea, Evanghelia unui cuvios, Ps. 50

Slavă ..., Pentru rugăciunile cuviosului Tău Iosif...

Și acum..., Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Idiomela, glas 6

Stih: *Miluieste-mă Dumnezeule...*

Cuvioase Părinte Iosife, cu totul lăudate, adunându-ne copiii tăi, cu dorire pomenirea cea cinstită a adormirii tale o cinstim, și cu credință pe Domnul Cel Ce te-a slăvit cântăm.

Canoanele

Canonul întâi al cuviosului al cărui acrostih este: „Pomenirea ta cea purtătoare de lumină o cinstesc, Părinte. A lui Iosif”.

Cântarea 1, glas 8

Irmos: „Pe faraon cel ce se purta în car...”.

Cu ale tale mijlociri la Dumnezeu, Părinte, luminează duhul meu, și nerodirea și-ngustimea limbii o dezleagă, ca în cântări să pot cu îndrăznire să cânt cinstitele-ți isprăvi și pomenirea cuvioasă.

Dumnezeiescul har al Celui Preaînalt, devreme-n întregime întreg te-a tras la Sine, și din cele deșarte te-a răpit să locuiești cu râvnă Muntele Sfânt, și a monahilor te-a învățat, Părinte, de Dumnezeu cugetătoarea viețuire.

Ca pe o noapte ai privit, Părinte, vremea de față și plângând ai săvârșit-o, nicicum fiind prădat de ale vieții [griji] deșarte, ci mai mult ai privit a celor mântuiți sălaşuri, cu-a Duhului lumină fiind tu strălucit.

Dorit-ai a purta crucea pe ai tăi umeri, având belșug din râvna cea dumnezeiască, și-n urma lui Hristos Ce te-a chemat, Părinte, ai alergat și nicidecum nu te-ai întors cu voia ta la cele dinapoi, făcând-te Domnului potrivit.

Frumoasă cu adevărat și bună a fost viețuirea ta, felul de trai ales, faptele împreună pătimitoare, și simplu cugetul, întreg de dragoste fiind umplut, la inimă curat și preasârguitor cu râvna, Părinte Iosife, cu totul fericite.

A Născătoarei

Gura și inima și limba curățește-mi, și ceața minții, ca să pot cu vrednicie să cânt minunile, Stăpână, asemeni și măririle pe care cu tine le-a făcut Dumnezeu, Care din tine s-a născut precum binevoit-a.

Alt canon al cuviosului, fără acrostih

Cântarea 1, glas 4

Irmos: „Deschide-voi gura mea...”.

Cântare potrivită ție cum voi alcătui, Părinte-al nostru, lipsit fiind de cuvânt și luminarea minții, așa încât strig către tine: Dă-mi, cu-ale tale rugăciuni, să cânt cu vrednicie adormirea ta dumnezeiască.

Urmând învățăturile-alor tăi părinți, Cuvioase, lumea o ai lăsat și crucea Domnului ai ridicat, Părinte, pe ai tăi umeri, cu fierbinte râvnă, și după urmele Acestuia te-ai dus.

Îndepărtându-te cu minte înțeleaptă de tulburarea pricinilor, ai petrecut în chip rătăcitor [din loc în loc], și căutând mărgăritarul, l-ai ascuns în adâncimea inimii, de acesta totdeauna desfătându-te, de Dumnezeu preafericitul.

În chip vrednic de chemare ai petrecut în privegheri, și trupul omorātu-ți-ai dedându-te la rele pătimiri, și mintea prin vedere o ai înălțat, făcându-te părtaș vieții veșnice.

Cântarea 3

Irmos: „Cel Ce a întărit la început ...”.

Strălucirile nematerialnicei lumini primind în al tău suflet, cu totul luminat tu te-ai făcut, și ale întunericului începătorii le-ai doborât cu harul, și de cunună purtător te-ai arătat în ale cuvioșilor sălașuri.

Cu totul te-ai străpuns la suflet cu dragostea cea către Domnul, și după El urmat-ai cu credință, și petrecut-ai cugetând la ale Sale înălțări, și-acum te desfătezi de răsplătirea alor tale lupte.

Povara nestatornică a celor curgătoare și nebunia crâncenă-a vrăjmașului le-ai măsurat cu cuget iubitor de-nțelepciune, și-n viața ta plângând și tânguind ai petrecut; pentru aceea, în pământul celor ce sunt blânzi te-ai mângâiat și tu, prealăudate.

A demonilor năvăliri le-ai alungat, Părinte, cu rugăciunea și încordata priveghere, cântări de biruință lui Hristos cântând, Celui Ce de-amândouă izbăvitu-te-a pe tine, de patimi și de orice înșelare, și Care arătat-te-a biruitor.

În posturi stăruind, Părinte, și priveghind ai petrecut, tot timpul stând cu Dumnezeu de unul singur, Care, văzând dorirea osteneții tale, te-a răsplătit prin mână de înger dumnezeiesc, cerească pâine ție trimițând.

Alt canon

Irmos: „Pe ai tăi cântăreți...”.

Precum un iconom deștept te-ai arătat, împărțind cu dreptate, ca un înțelept, tânjirea dorului tău: dând, ca un priceput, ce e mai mult Plăsmuitorului, și trupului îngăduind ce-i mai puțin.

Privind biserica Stăpânei și cu dorire Ei rugându-te, ți-a ascultat Ea rugăciunea și te-a învrednicit de luminare și ți-a dat vrednicia cea neîncetată-a rugăciunii.

Întotdeauna cu-ale tale învățături, pe noi, ai tăi învățăcei, ne-ai întărit, și făptuirea ca o treaptă spre vedere o ai socotit, încredințându-ne de-aceasta prin scumpătatea viețuirii tale.

Îngeri în al Treimii chip, care cântau „Câți în Hristos [v-ați botezat]”, tu ai văzut când, noaptea, praznicul luminilor îl săvârșeai, rugându-te cu priveghere în singurătate, fericite.

Sedealna Cuviosului, glas 4

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Cu curgerile lacrimilor tale alungat-ai a patimilor asupriri cumplite și ale demonilor năvăliri ce-asupra ta, Părinte, veneau în vreme ce te nevoiai. Căci cu înfricoșate arătări și glasuri te tulburau, cumpliții, să te îngrozească, dar nicidecum n-au putut să te înfricoșeze pe tine, îngrădit fiind cu toată arma; căci cu credința cea dumnezeiască și singură rugăciunea ca pe un fum i-ai risipit pe ei.

Slavă... Și acum..., **aceeași**

Cântarea 4

Irmos: „Tu ești tăria mea, Doamne...”.

Cu toată râvna, la ale Domnului porunci din tinerețe supunând-te, Părinte, pe ai tăi umeri ridicat-ai crucea, și-n urma Celui răstignit mergând, înfrânt-ai patimile cu postiri și lupte, fiind întărit cu harul cel dumnezeiesc.

Pentru iubirea lui Hristos, dumnezeiescule Părinte, iubit-ai toate cele-ostenitoare și ale oamenilor ocărâri, care la tine ca la un înșelat și vrednic de batjocorire se uitau; dar tu, purtându-te cu-nțelepciune și foarte multe [de la ei] răbdând, de l-al tău scop nu ai greșit cât de puțin.

Purtând înscrise-n tine ale Domnului porunci, Părinte, te-ai necăjit și strâmtorat, și-ntreg pe tine cu zăbovire te-ai dat rugăciunii, ascuns fiind în locuri pustiite; pentru aceea, pe tine Stăpânul în chip bogat te-a răsplătit și-n cetele cuvioșilor te-a rânduit.

Altul

Irmos: „Sfatul cel neurnat...”.

Lumina ce în al tău suflet locuiește, cu a vederii înălțime ai răpit-o, și ale raiului locașuri ai văzut, unde se bucură cu veselie cetele tuturor celor dreți.

În muntele Fecioarei locuit-ai din vârstă tânără, Părinte, și ai ales de unul singur cu Dumnezeu în isihie totdeauna a petrece, ne-nfricoșându-te de luarea-n răs a celor ce cu tine nu se potriveau.

Dumnezeiasca ta dorire și virtute vrăjmașul pizmuindu-le, s-a pus asupra ta, precum un leu, nădăjduind să te înfricoșeze, dar nicidecum nu a putut, Părinte, cu totul fericite Iosif.

Cântarea 5

Irmos: „Pentru ce m-ai lepădat de la fața Ta...”.

Supusu-te-ai, Părinte, graiului dumnezeieștilor cuvinte și tâlcuirilor Părinților cele-nțelepte, și bine râvna ta păzit-ai, și roade vrednice avut-ai din ale tale osteneți: a Duhului nestricăcioase daruri.

În privegheri ai petrecut, Părinte Iosif, întreagă viața ta, și inima avut-ai curată și de dragoste umplută; și cu adevărat iubind pe Dumnezeu și pe aproape, în chip evlavios ai petrecut viața ta.

Întregii-nțelepciuni a lui Iosif cel preafrumos făcutu-te-ai, Părinte, următor; și războind sălbatic duhul cărnii, nu te-ai lăsat, ci, biruind până-n sfârșit pe-acesta, în chip de porc foarte urât ție s-a arătat.

Altul

Irmos: „Spăimântatu-s-au toate...”.

Pe mine mă izbăvește din durerea care din toate părțile mă ține; oprește gândurile celor ce mă chinuiesc, și de silirea celor ce mă războiesc mă izbăvește, având-o pe Fecioara și Curata ascultătoare alor tale cinstite rugăciuni, [Părinte].

Tărie s-a dat ție, celui ce în credință ai răbdat și greu ai suferit, Părinte; căci ușuratu-te-a cu harul cel dumnezeiesc pe tine de bine dătătorul Dumnezeu, grăbindu-se spre sprijinirea stăruinței tale celei multe.

Calea cea largă ai lăsat și ai suit dumnezeieștile urcușuri al celei cu necazuri și strâmtoare, și prin vederi lărgindu-te, cele dumnezeiești văzându-le cu limpezime, apucat-ai [încă] de-aici cetatea cea cerească.

Cântarea 6

Irmos: „Milostiv fii mie, Mântuitorule...”.

Frumoasă e viețuirea ta, Părinte, și faptele tale, dumnezeiești, cuvios, sfârșitul, mărturisind limpede dragostea ta ce ai hrănit-o pentru Curata Fecioară, la a căreia pomenire te-a luat pe tine.

Cu adevărat strig: „Părinte” și mă desfățez de dragostea ta; cu bucurie cuget la dragostea ta părintească și cred că mijlocitor te am la Dumnezeu în ceasul judecării mele.

Cu priveghere petrecut-ai pe vârful Atonului, postind și rugând pe Stăpâna cea fără prihană, care, ca un simbol, dumnezeiești trei mere datu-ți-a, Părinte Cuvioase.

Chip al Treimii ai văzut trei tineri luminați cu totul, cântându-ți ție îngereste și psălmindu-ți luminarea, în vreme ce de unul singur ai privegheat, [prea]fericite, și de singurul Dumnezeu te-ai veselit.

Altul

Irmos: „Pe această dumnezeiască...”.

În vreme ce stăteai, Părinte, în bisericuță și cântai, pe vârful cel dumnezeiesc Aton, trei mere ți s-au dăruit, prin cea cu-adevărat dumnezeiască pronie a Maicii lui Dumnezeu.

Bine ținând canonul tău și stăruind în zăvorâre și rugându-te, de trupul cel dumnezeiesc a te împărtăși învrednicitu-te-ai, dumnezeiesc înger slujindu-te, Părinte.

În vedenie mai întâi, Părinte, văzut-ai slava dreptilor, iar acum față către față [o privești]; cu ale căror cete unindu-te aduni roadele ostnelilor tale, fericite.

Condacul cuviosului, glas 8

Podobie: Apărătoare Doamnă...

Cu curgerile lacrimilor tale ai spălat, Părinte, și cu rugăciunile tale cele cu priveghere ai luminat îmbrăcămintea sufletului, Iosife, și, bucurându-te, ajuns-ai înlăuntru nesticăcioasei cămări de nuntă împreună cu cuvioșii, a căror viață ai urmat, cu care mijlocește să se mântuiască cei ce te cinstesc.

Icos

Pe cel ce odraslă a Atonului s-a arătat și laudă a monahilor, și în vremile de pe urmă strălucit-a, când necredința și lipsa de grijă prisosit-au, dar nicidecum nu s-a plecat înșelăciunii și ușurătății, veniți să-l lăudăm, urmând zelului său și dorului cel iubitor de Dumnezeu. Căci cu totul pe Dumnezeu iubind, numai de El lipitu-s-a în toată viața lui. Ci, o, Părinte-al nostru Iosif, preaîmpreun-pătimitorul, te rugăm ca, împreună cu ceata cuvioșilor cu care te veselești, să mijlocești de mântuire s-aibă parte cei care te cinstesc.

Sinaxarul zilei, adică cel din 16 august, apoi:

În aceeași zi facem pomenirea cuviosului și de Dumnezeu purtătorului Părintele nostru Iosif, cel preaiscusit între isihăști, care, arătând mucenicească stăruință în toată viața lui, s-a mutat la Domnul în ziua a 15-a a acestei luni. Și s-a mutat slujba lui în ziua de azi din pricina cinstei praznicului Născătoarei de Dumnezeu.

*Mutându-te de pe pământ, la largul cerului alergi
Unde era și mai 'nainte vederea ta.*

Cu ale lui rugăciuni, Hristoase Dumnezeul nostru, și pe noi ne învrednicește a petrece viața în pocăință și râvnă dumnezeiască, și mântuiește sufletele noastre ca un bun și iubitor de oameni.

Cântarea 7

Irmos: „Tinerii evreiești...”.

Pata patimilor cu rugăciunea ta ai curățit, plângând toată viața ta, și ai ajuns să vezi prin a minții vedere lăcașurile ce le-a făgăduit Mântuitorul celor ce se vor mântui.

Singur vorbind cu Cel singur, căutat-ai dumnezeiescul har al Acestuia și te-ai împărtășit limpede de Cel dorit, Care te-a luminat, Părinte, ca o rază nematerialnică.

Legii trupului neplecându-te, nici înșelăciunii vrăjmașului și a păcatului, Stăpânului Hristos cu sânguință te-ai supus și cu cântare ai strigat: Dumnezeule, bine ești cuvântat.

Altul

Irmos: „N-au slujit făpturii...”.

Batjocorit fiind, neschimbat ai rămas prin stăruința ta, acoperit fiind cu purtarea de grijă a curatei Născătoare de Dumnezeu și te-ai bucurat, cântându-i: Cea neispățită de nuntă, binecuvântat este, Preacurată, rodul pântecelui tău.

Făcând inima ta lăcaș Treimii, trei chipuri ai văzut asemănătoare întru toate, care te binecuvântau și cântau luminarea harului în ziua luminilor.

Din pricina greșelelor mele care mă îngreuiază, Părinte-al nostru, întreg slăbit-am; cu ale tale rugăciuni degrab mă izbăvește și fă să cânt: Prealăudate, Doamne al Părinților, Care ești singurul Dumnezeu.

Cântarea 8

Irmos: „De șapte ori cuptorul...”.

Pe mine, cel la inimă de patimi întinat, curat mă fă cu mijlocirea-ți, fericite, și cu dorire caldă, și cu suflet în cer umblător, și să nu-mi amintesc de ale mele

învechite răutăți; și dă-mi, cu a ta solire dumnezeiască, să cuget și să fac fapte de pocăință și [lucruri] vrednice de mântuire.

A ta stăruitoare rânduială și cugetul tău tare a veștejit pornirea celor care te luptau, căci n-ai plecat genunchiul – să fii înlănțuit ca rob – în fața curselor de la vrăjmaș cu multe chipuri, prin care-n gheenă îi trimite pe delăsători și de Stăpânul îi desparte, și de mântuire îi lipsește.

Cu râvna ta, mort cuget dobândit-ai prin stările de priveghere la Stăpânul; pentru aceea, te-a învrednicit a teologhisi prin cunoștința cea dumnezeiască. Căruia ne-ncetat cu credincioșii i-ai cântat: binecuvântați tineri, preoți Îl lăudați, popor preaînălțați-L întru toți vecii.

Altul

Irmos: „Pe tinerii cei binecredincioși...”.

Primește pe cea cu dorire-adusă, și odinioară și acum, cântarea și a noastră rugăciune, a celor ce pe tine te cinstim, Părinte-al nostru-al ucenicilor tăi toți, și dă ca răsplătire plinătatea cuvintelor tale, și mântuire l-ai tăi fii le dăruiește cu ale tale rugăciuni.

Purtat-ai cu noblețe pe-ai tăi umeri crucea Domnului, fiind ispitit de cei ce nu știau viața ta cea cu dumnezeiască cugetare, și dăruit-a ție har ca răsplătire Însăși Ocrotitoarea muntelui și Maica, de-a căreia vedere-adesori te-ai desfătat.

Te bucuri secerând din ale tale osteneți, pe care aruncatu-le-ai plângând în calea ta, și veselindu-te ridici spicele tale. Acum îi pomenește pe cei ce cu credință cinstesc pomenirea ta și izbăvește-i de cumplitele căderi și de sminteala dracilor ce-i asupresc.

Cântarea 9

Irmos: „Spăimântatu-s-a cerul...”.

În cântări, Părinte, te cânt și mă-nchin, și cinstesc și prețuiesc pomenirea ta, de sfințita-ți dragoste de odinioară aminte-aducându-mi. Și pentru că te-am amărât, te rog, Părinte, iertare dă mie, celui ticălos, și mântuiește-mă cu ale tale rugăciuni, precum făgăduitu-mi-ai întotdeauna.

Mărește-se cinstitul munte al Fecioarei și cu bucurie strigă și se veselește, că, iată, strălucit-a stea ce strălucește cu lumină, în anii de pe urmă, care pe a necredincioșilor tărie o oprește și că Hristos rămâne-n veac arată, încununând pe credincioși.

A cerurilor poartă ție s-a deschis, și împreună cu cetele celor aleși te desfătezi de slava ce ‘nainte ai văzut-o. Deci, împreună cu aceștia pomenește și pe noi, care cinstim și dumnezeiască pomenirea ta cu dorire-o cinstim, și izbăvește-ne de feluritele înconjurări și asupriri.

Altul

Irmos: „Tot neamul...”.

La înălțimea înțelegătoare mintea ta razele harului au răpit-o; pentru aceea, ai văzut cetele minților nemateriale, care-n cântări cinstite și încuviințate pe a lui Dumnezeu Maică-o cinstesc, Care pe tine te-a chemat, Părinte-al nostru purtător de Dumnezeu, la Ea să-ți ai nădejdea.

Întăritu-te-ai în Dumnezeu să-ți ții mintea ne-nălțată și nerătăcită, singur priveghind ‘naintea Lui, și să arzi patimile trupului și pe diavoli, Cuvioase, și dincolo de a lor curse, care poartă moarte, ai înălțat ale Părinților semne de biruință. Pentru aceea, pomenește pe cei ce te cinstesc.

Munții și peșterile ca un cer ți s-au făcut; pentru aceea, și numire de peșterar ție a fost dată; căci dobândind cea mai înaltă neagoniseală, cu ale lacrimilor tale ploi ai adăpat pe fiii tăi sădiți cu ale tale osteneli.

Aflând smerenia – calea cea scurtă –, pe ea pășit-ai cu credință, și viețile Părinților urmat-ai, pe cât ți-a fost puțința, și ai scris iar dumnezeieștile lor pătimiri; pentru aceea-acum de răsplătiri te bucuri, blagoslovindu-ne și pe cei ce te cântăm.

De-acum fiind Părinte în însele corturi dumnezeiești și-mpărtășindu-te de slava veșnică și îndumnezeit fiind cu-mpărtășiri sfințite, pe noi pe toți ne pomenește, care cuvioasă săvârșirea ta cu credință o cinstim, cu totul fericite Iosif.

Luminânda, glas 2

Podobie: Cu ucenicii să ne adunăm...

Cu bucurie săvârșim, Părinte, pomenirea ta și cu credință privim chipul tău cel cuvios, rugându-te să fii cârmuitor și-ajutător fiilor tăi, precum făgăduit-ai, pân’ la sfârșitul vieții noastre, ca-n chip bineplăcut lui Dumnezeu să viețuim și să ne arătăm de-a dreapta stând cu cetele celor mântuiți.

Alta, glas 3

Podobie: Cel ce cerul cu stele...

În curțile Domnului umblând, o, Iosife, cu cetele cuvioșilor și cu-ale îngerilor oști, înduplecă Treimea pentru noi care te cinstim.

LAUDE

Glas 4

Podobie: Ca un viteaz între mucenici...

Cu părintești îndemnuri și cu dragoste pururea mângâiat-ai pe ucenicii tăi, suferind scăpăturile și alunecările acestora; iar cu frica Domnului mintea lor ai întărit și îndreptat spre dragostea și dorirea cea dumnezeiască, prin înțeleptele tale învățături și sfătuiri, priveghind și rugându-te [pentru ei].

N-ai dat nicidecum dormitare genelor tale și somn ochilor tăi, Părinte Cuvioase, ci ai petrecut în priveghere, strâmtorându-ți viețuirea cu sărăcia cea covârșitoare, nedorind câștig de la cei ce îți răpeau mintea și inima de la pomenirea Domnului și înfricoșata osândă.

Prin multă umilința ta și rugăciunea ta și dragostea cea către Tatăl nostru Dumnezeu și către-al tău aproape sălășluitu-s-a dumnezeiescul har în a ta inimă, mintea ta înălțându-o la cele mai bune și care rămân, și mângâiere tare ți-a făcut, care păzitu-te-a și felurit te-a întărit împotriva vrăjmașilor care te luptau.

Strâmtorându-te cu înfrânarea și în pustii rătăcind, în rugăciune și tăcere petrecut-ai, spre adunările cu oamenii nicidecum întorcându-te și nici purtând în minte judecăți amare, Cuvioase, prin care cei neîncercați, din neștiință, a ta viață iubitoare către Dumnezeu și cele ascunse ale inimii numitu-le-au înșelătoare.

Slavă... Și acum..., glas 6

Cetele de cuvioși primit-au duhul tău, Părinte-al nostru Iosife, și adunările monahilor le-ai veselit cu viețuirea ta cinstită, făcându-te lui Dumnezeu cinstit; căci cu-a Lui frică îndreptându-te, te-ai depărtat cu ușurință de toate care mintea tulbură, și desfătându-te întru însingurare, fiind răpit întru vedere, gustat-ai rodirile Duhului și ale Domnului curți cunoscut-ai, unde multe lăcașuri sunt și cetele de mântuiți se veselesc. Acum de-acestea desfătându-te, în ale tale rugăciuni ne pomeneste și pe noi, ca unul ce ai îndrăznire, preablândule Părinte.

Doxologia mare, troparul cuviosului

LA LITURGHIE

La fericiri, din canonul praznicului cântarea 3 și din al cuviosului cântarea 3 și 6.

Apostolul și evanghelia unui cuvios (vezi 5 decembrie)

Chinonic: Întru pomenire veșnică ...

Mărimuri

Lauda Atonului, Iosife, dreptarul cel înalt al isihaștilor desăvârșiți, bucură-te, tainuitorule al harului lui Palama; pe toți tu luminează-i cu lucrarea cea nezidită.

Distih : *Pomenește, al meu Părinte, în ale tale mijlociri,
Pe mine, Iosif, care scris-am ale tale laude.*

Alcătuită în Sfântul Munte, în luna august, 1968.